

**Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien.
I. C. Praestantissimi Volumen ...**

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo

Pontificij iuris, Contractuum, seu Dispositionum inter viuos materias
distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm CXXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-96504](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-96504)

de iure tenet, & in possessione inducat, & propterea laudemus, siue quinquagesimā solvere sibi offert, secundū quod hñ in d. l. si. Vtroq; tñ modo puro donatione tenere, siue protestatio, & requisitio actū donationis pcedat, siue subsequatur, dummodo ante rei traditionē, & inductionē in possessionē iuxta modum pmissum fiat. Hæc pro quādā informatione scribere volui, offerens me, si opus fuerit, plenius dicturum.

S V M M A E.

- 1 Emphyteosis ecclesie concessa alicui pro se, filiis, & descendentes suis, an in persona filiorum dicatur noua emphyteosis, an vero antiqua, & paterna.
- 2 De usufructu ad emphyteosim recte non arguitur.
- 3 Emphyteosis sui natura cum persona non finitur, sed est ad heredes, seu ad filios secundum diuersitatem emphyteosis transitoria.
- 4 Emphyteosis alia antiqua, & alia noua.
- 5 Feudum magis, quā emphyteosis equiparatur usufructui.
- 6 Emphyteosis concessa alicui pro se, filiis, & descendentes ipso iure acquiritur filiis non tantum ex facto patris primi acceptoris, sed etiam ex prouidentia domini concedentis.
- 7 Et deficiente primo acceptore ius uendicandi rem emphyteoticam aduersus tertium illam tenentem, & possidentem domino non competit, nisi consisterit aperte emphyteotam sine filiis, uel sine liberis decessisse, & num. sequenti.
- 9 Emphyteota decessisse sine filiis, uel cū filiis, quando dominus contra possessorē emphyteosis ad illā uendicandā agit, ad quem spectet. Et an ex eo, quod probetur mortuum esse, presumatur sine filiis decessisse.
- Et quid si filium habuisse, uel sibi natum esse probatum fuerit.
- 10 Mortem, & uitam alicuius probare ad quem spectet.
- 11 Filium semper patri superuixisse maxime in contrariis in dubio presumitur, & contrarium dicens probare tenetur. Idem, quando sumus in dispositione, in qua illa conditio, seu qualitas, si quis decesserit sine filiis, non fuit expressa, sed subintelligitur, numero 13.
- 12 Neque contrarium inferitur ex eo, quod pater alium in testamento suo heredem instituat.
- 14 Decessisse quem sine filiis, etiam si consisterit illum semel filium habuisse, quando presumatur.
- 15 Viuere quis adhuc in dubio presumitur, si probatum fuerit illum natū fuisse. Et quando illum uiuere uerē etiam probari debeat.
- 16 Testes etiam post conclusum in causa, & publicatis attestacionibus in termino reprobatorio possunt examinari.

E P I T O M E.

EMPHYTEOSIS quando ab ecclesia concessa fuit alicui pro se, & filiis, & descendentes suis, si mortuo primo emphyteota ecclesia uelit emphyteosim tantā finitā ob lineam deficientem uendicare p̄ tertium rem emphyteoticam detinentem, & possidentē, debet probare emphyteotam decessisse sine filiis, & descendentes, nec sufficit probare illū decessisse, maxime si constaret emphyteotam semel filium habuisse. Alioquin ecclesia tantū male agens succuberet.

CONSILIVM CXXIX.

- R**esolutione dubiorum in causā mansionis sancti Ioannis domine contra Iacobum de Pistorio super quibusdam bonis, ut dicitur, emphyteoticis per ipsum Iacobum tentis, omittis his, quæ processum concernunt, uideretur super meritis causæ dicendum, q̄ licet quādo emphyteosis ecclesiæ reperitur concessa alicui pro se, & filiis, & descendentes suis, possit in persona filiorū dici noua emphyteosis, ueluti ēt de usufructu dicitur in l. stipulatio ista. §. si quis ita. ff. de uerb. obli. & per Alex. in l. apud Iulianum. §. si quis. ff. de lega. i. cum aliis, quamuis hoc dictum sit ualdē ambiguum, ut inquit ibi Alexan. † nec sit arguendum de usufructu ad emphyteosim, quia usufructus est quoddā ius
- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16

personale, quod cum persona extinguitur. Insistit. de usufructu. iuncta l. i. ff. de usufructu. fuerit pro se, & heredibus, nel filiis stipulatur in persona stipulatoris extinctus, nec in persona heredis, seu filii dicatur nouus. Et in l. stipulatio ista. At † emphyteosis intransitoria non finitur, sed ad heredes, seu filios, uel hereditatem emphyteosis est transitoria, ut ager vectig. nel emphyteo. cum §. emphyteo. auth. de nō alien. aut permut. rebus. & in l. emphyteosis in persona heredis, seu filii dicitur. Hinc scribentes crebro admittunt aliam, & aliam antiquā emphyteosim, primā in primo acceptore, secundam, quæ a primo prouenit, ut dicitur de feudo, ueluti p̄ scribentes in uariis locis, ut in l. i. m. l. i. verb. oblig. & Bald. in prelud. feudorum usufructu non conceditur: ergo licet usufructus heredis, uel filiorū non mutatur, quod tūtur, & paternū, seu antiquum uocetur, si persona deficiat, ita eadē ratione dicendum est, q̄ non dicatur esse, neq; tanquam mutetur in persona filii primi impetrantis, sed antiqua: & tanto magis hoc uerum esse, quia ut dictum est, in persona filii, seu nepotis nouum feudum, tū tñ feudū magis tūtur usufructui, ut in cap. i. circa fin. in quibus amitt. quam emphyteosis iuxta. §. deo. l. i. ca. & l. i. C. de iure emphyteo. Emphyteota qualibet persona noui successoris nō dicitur antiqua, seu paterna, & sic illam, q̄ fuerit primi, cū morte regulariter non finitur usufructus: tñ præsupposito est, sed noua noua diceretur, † filiis, & descendentes, quod quiritur non solum ex facto sui patris acceptoris, etiam ex prouidentia domini concedentis, ut per Barolum, Alexandrum, & alios in d. l. i. titio. Quo fit, ut deficiente primo acceptore dicandi rē aduersus colonum emphyteotam rem emphyteoticam tenentem, & possidentem non non competat, nisi quando consisterit eandem rem sine filiis, seu liberis decessisse, nam consisterit ad dominum reuelura, nisi ipso emphyteota liberis decedente, non potest dici ius uendicandi, q̄ quemlibet possessorē cōpetere, nisi probatum erit, atq; cōstabit emphyteotā sine liberis decessisse, ueluti in simili dñ de re subiecta fideicommissi reddē alienata, pendente illa conditione, q̄ sine liberis, quæ p̄ possessorē, seu emphyteotam non potest, nisi postquam consisterit gratuita liberis decessisse, ut in l. si. fin. autem l. i. de C. communia de legatis. Potuit enim res ecclesiastica peruenisse ad tertium, qui uel ex titulo emphyteotico, uel ex locatione ad modicū, uel ad rēpus rem ab ipso emphyteota, uel ab eius in ea successerat, habuerit, ad tradita plenius de Imola in c. potuit. extra de loca. & per Alex. in l. i. C. de iure emphyteo. & tñ deo statim minus uidet tertium, ad quē res non potest peruenire emphyteosim possidere, nō potest p̄ possidentem detinentem agere, nisi aperte cōstet contrariā, aut eius filium sine liberis decessisse, alioquin emphyteotā, uel eius filium in sua possessione redderetur, arg. l. i. ff. uti posside. per Bartolum. §. quod ait prator. col. penultima. ff. de acquir. rebus. quibus inferitur, q̄ mansio, quæ contra Iacobum emphyteoticam possidentem rei uendicatur, antequam constaret Antonium, & eius filios descendentes mortuum esse, male egit, q̄

[illegible]

SVM-